

τῶνος ὀνομαζόμενος, ἔλεγε πάντοτε·
 « Σοὶ καὶ μόνῳ χρεωστώ τὸ πᾶν Θεέ μου! »
 — Ὁ Λάενεκ (α) συχνάκις ἐσυνήθιζεν ἵνα
 ἀνακράξῃ « Θεὲ τῶν πατέρων μου! πρὸς
 » ἀπόδειξιν καὶ λατρείαν τῆς παντοδυνα-
 » μίας Σου μόνον ἐπιχειρίζομαι ὅλας τὰς
 » ἐργασίας καὶ τὰς σπουδὰς μου. » — Ὁ
 θαυμάσιος Δυπούτρην, ὁ μέγιστος τῶν μέ-
 χρι τοῦδε χειρουργῶν, κατὰ τὰς τελευταίας
 αὐτοῦ στιγμὰς, ἐρωτήσαντος αὐτὸν τοῦ τὴν
 ἱεράν μετάληψιν φέροντος ἱερέως, ἐὰν πι-
 στεύῃ εἰς τὴν ἐν Αὐτῇ παρουσίαν τοῦ Σω-
 τῆρος. « — Ναί, ἀπήντησεν ὁ μέγας ἀνὴρ,
 διὰ τοῦ πανδήμου ἐκείνου καὶ βαθέως τόνου
 τοῦ ἰσοδυναμοῦντος πρὸς ὄρκον, « Ναί! »
 πιστεύω καὶ ὁμολογῶ ὅτι τὸν Σωτῆρά μου
 » ἐν τῷ σώματί μου νῦν δέχομαι! » — Τό-
 μον δὲ δλόκληρον δύναται τις σχηματίζειν
 ἐὰν συλλέξῃ ὅλα τὰ ἀνέκδοτα ὅσα ἀπηντή-
 σαμεν κατὰ τὰς ἀναγνώσεις ἡμῶν περὶ
 τοιούτων μεγάλων ἀνδρῶν, χαρακτηρίζον-
 τα τὴν εὐσέβειαν αὐτῶν καὶ τὴν πρὸς τὰ
 θεῖα εὐλάβειαν. Ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις
 ἡμῶν, καὶ μεταξύ ἡμῶν ἔτι δὲν ἔχομεν τό-
 σα καὶ τόσα ἱατρῶν παραδείγματα;

Τὸ ἐπαναλέγομεν ὁ Ἀστρονόμος, ὁ Βο-
 τανολόγος, ὁ Ζωολόγος, ὁ Χημικός, ὁ Ἱατρός
 βλέπων τὰ θαυμάσια τῆς πλάσεως, θαυ-
 μάσια ἀγνωστα πρὸς τὸν ἀμύητον εἰς τὰ
 τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν μυστήρια, βλέπων
 τὴν καθ' ὅλα ἐνότητα καὶ ταυτότητα τοῦ
 σχεδίου, ἐνότητα καὶ ἁρμονίαν, τὴν ὁποίαν
 σπουδάζας ἐπὶ τόσα ἔτη ὁ μέγας Νεῦτων
 καὶ θαυμάσας, ἐξεφράσατο τὸ μέγα ἐκείνο
 ἀξίωμα « *Natura est semper sibi conso-*
 » *na* », τουτέστιν ἡ φύσις παντοῦ καὶ πάν-
 τοτε ὁμοιόμορφος ἐστίν· οἱ Ἀστρονόμοι,
 λέγομεν, οἱ Βοτανολόγοι, οἱ Ζωολόγοι, οἱ
 Χημικοὶ καὶ οἱ Ἱατροὶ εἶναι ἀδύνατον ἵνα
 ἀμφιβάλλωσι περὶ τοῦ Πλάστου καὶ τῆς
 Θείας Αὐτοῦ Προνοίας καὶ ἵνα μὴ δώσωσι
 πρὸς ἀλλήλους τὰς χεῖρας, καὶ σχηματί-
 ζοντες οὕτω σεβάσμιον χορὸν καὶ γονυ-

πετοῦντες, ἀνακράξωσι « *Μέγας εἶ Κύ-
 ριε καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα
 Σου καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρ-
 κέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυ-
 μασίων Σου.* »

Ἀλέξανδρος Ζωηρός.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ὁ Ὀργίλος.

« Ὅσα δὲ ὀργῇ χρώμενοι πράττουσιν ἄνθρω-
 » ποι, ταῦτα ἀνάγκη τυφλά εἶναι καὶ ἀνόητα καὶ
 » τοῦ παντὸς ἀμαρτάνειν· οὐ γὰρ οἶόν τε ὀργῇ
 » χρώμενον, λογισμῷ χρῆσθαι· τὸ δὲ ἄνευ λογι-
 » σμοῦ ποιοῦμενον πᾶν ἄτυχόν τε καὶ δια-
 » στραμμένον. » (Πλούταρχος).

Τὸ χειρίστον καὶ τὸ μᾶλλον ἐπικίν-
 δυνον πάθος εἶναι ἡ ὀργή. Ὁ ὀργίλος
 δὲν σκέπτεται μήτε τί λέγει μήτε τί
 πράττει, ἀφίνεται ὅλος εἰς τὴν ὀρμὴν
 τοῦ πάθους αὐτοῦ, παραφρονεῖ. Λη-
 σμονεῖ ὅτι ἔχει θρησκείαν, ὅτι ἔχει κα-
 θήκοντα, ὅτι ἔχει γονεῖς, πρὸς οὓς ὀ-
 φείλει νὰ φέρῃ σέβας. Κατὰ τὸν παρο-
 ξυσμὸν τῆς ὀργῆς τοῦ πᾶν εὐγενὲς αἰ-
 σθημα σβύνεται ἀπὸ τῆς ψυχῆς του·
 τὰ πάντα τῷ φαίνονται θεμιτὰ κατ' ἐ-
 κείνας τῆς βαρβαρότητος τὰς στιγμὰς.
 Ὅστις ἔχει ὁδηγὸν τὴν κρίσιν αὐτοῦ,
 κατευνάζει εὐκόλως τὴν ὀργὴν του, τὴν
 ἐνταφιάζει μόλις γεννηθεῖσαν. Πρὶν ἢ
 ὀργῇ ἀρχίσῃ νὰ ἐρεθίσῃ τὸν ἄνθρωπον,
 ὑπάρχει στιγμή τις, ἥτις, ὅσω μικρὰ
 καὶ ἂν ᾖ, δίδει μ' ὅλα ταῦτα εἰς αὐ-
 τὸν τὸν καιρὸν νὰ θέσῃ τὴν κρίσιν αὐτοῦ
 εἰς ἐνέργειαν. Ἐὰν τὴν στιγμὴν ἐκεί-

(α) Περιδότης Γάλλος Ἱατρός.

νην δὲν προλάβῃ, τότε υποπίπτει εἰς τὸ μέγα αὐτὸ καὶ θανάσιμον ἐλάττωμα· τότε καὶ ραβδίζει καὶ φονεύει καὶ τὰ πάντα πράττει.

Ὁ ὀργίλος μεταμέλεται μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ μεταμέλεια, μ' ὅλον ὅτι εἰλικρινής, μένει μὲ τὰ κακὰ τῆς ὀργῆς, τῆς προσκαίρου ἐκείνης παραφροσύνης, ἀποτελέσματα· ὁ τοιοῦτος ἐν τῇ ὀργῇ οὐχὶ μόνον τὰ ἑαυτοῦ μυστικά προδίδει, ἀλ-

λὰ καὶ τὰ τῶν ἄλλων· καταστρέφεται πολλάκις καὶ καταστρέφει καὶ ἄλλους· καταστρέφει ἐνίοτε τὸν προσφιλέστερον αὐτοῦ φίλον, τὸν ἀδελφόν του· διότι ἡ θέλησις αὐτοῦ δὲν εἶναι ἱκανὴ πρὸς χαλίνωσιν τοῦ πάθους του· διότι δὲν ἀφίνει τὴν κρίσιν του νὰ προπορεύηται τῶν πράξεών του· διότι προπορεύεται αὐτὸς τῆς κρίσεώς του.

... ἡ δὲ χόλον θυμολογία...

ΑΝΟΥΚΗ.

Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων ἀνάλογος μετὰ τὴν παρ' Ἑλλήσιν Ἑστίαν, καὶ ἥτις κατὰ συνέπειαν εἶναι τὸ ἐπὶ τῆς γῆς ἡ ὑπὸ τὴν γῆν πῦρ. Εὐρίσκεται πάντοτε εἰς σχέσιν μετὰ τοῦ Ἀμμωνος Κνούση (α) καὶ τῆς Σάτης (Ἥρας). Παριστῶσιν αὐτὴν συνήθως καθημένην ἐπὶ θρόνου, φέρουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διάδημα κεκοσμημένον διὰ τοῦ ὄφρεως Ἰ-

ραίου καὶ διὰ πτερῶν, ἢ διὰ φύλλων διαφόρων χρωμάτων ἢ διὰ φύλλων λωτοῦ. Κρατεῖ μὲ τὴν χεῖρα ἄνθος λωτοῦ ἢ τὸ σκῆπτρον, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνω μέρος εἶναι κατεσκευασμένον ἐν εἴδει φύλλων λωτοῦ. Ὑπάρχει ἐπιγραφή τις ἔχουσα οὕτω: «Εἰς τὴν θεὰν Ἀνούκην, »δέσποιναν τῆς Ἀνατολικῆς χώρας καὶ »τοῦ οὐρανοῦ, δημιουργὸν πάντων τῶν »θεῶν, ὀφθαλμὸν τοῦ ἡλίου, κτλ. »

(α) Ἐπίθετον τοῦ θεοῦ Ἀμμωνος.